

Den anden part i sagen for appelkammeret: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (Verona, Italien)

Sagsøgerens påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Stævningen og de vedlagte bilag antages til realitetsbehandling.
- Appelkammerets afgørelse annulleres, for så vidt som den annullerer den anfægtede afgørelse og bestemmer at omkostningerne i appelsagen skal deles.
- Indsigelsesafdelingens afgørelse opretholdes.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Alberto Zenato

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »RIPASSA« (varemærkeansøgning nr. 106 955) for varer i klasse 33

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det italienske ordmærke »VINO DI RIPASSO« (nr. 528 778) for varer i klasse 33

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen forkastes

Appelkammerets afgørelse: Den anfægtede afgørelse blev annulleret og sagen hjemvist til indsigelsesafdelingen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse og urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 29. december 2010 — Eurocool Logistik mod KHIM — Lenger (EUROCOOL)

(Sag T-599/10)

(2011/C 72/37)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Eurocool Logistik GmbH (Linz, Østrig) (ved advokat G. Secklehner)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Peter Lenger (Weinheim, Tyskland)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 14. oktober 2010 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 451/2010-1), hvorved indsigelsesafdelingens afgørelse af 27. januar 2010 i ugyldighedssag nr. B 751 570 blev stadfæstet, annulleres i sin helhed, indsigelsen forkastes og registreringsansøgningen hjemvises til Harmoniseringskontoret med henblik på fortsættelse af registreringsproceduren, og Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale alle de omkostninger, der er forbundet med sagen, herunder navnlig de omkostninger, der var forbundet med sagen for appelkammeret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Eurocool Logistik GmbH

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »EUROCOOL« for tjenesteydelser i klasse 39 og 42

Indehaver af de i indsigelsessagen påberåbte varemærker eller tegn: Peter Lenger

De i indsigelsessagen påberåbte varemærker eller tegn: Et nationalt figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »EUROCOOL LOGISTICS« for tjenesteydelser i klasse 35 og 39, og det i national handel for så vidt angår bestemte tjenesteydelser anvendte virksomhedskendetegn »EUROCOOL LOGISTICS«

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen taget til følge

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 63, stk. 2, og artikel 75, andet punktum, i forordning (EF) nr. 207/2009⁽¹⁾, da sagsøgeren i forbindelse med indsigelsesproceduren ikke har haft lejlighed til at svare på begrundelsen for indsigelsen, der var fremsat af den anden part i sagen for appelkammeret, samt tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b) i forordning (EF) nr. 207/2009, da der ikke er risiko for forveksling af de omtvistede varemærker.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Sag anlagt den 7. januar 2011 — Export Development Bank of Iran mod Rådet

(Sag T-4/11)

(2011/C 72/38)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Export Development Bank of Iran (ved advokat J.-M. Thouvenin)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande

- Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Det fastslås, at afgørelse 2010/413/FUSP er ulovlig og ikke finder anvendelse på sagsøgeren.
- Artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Rådets beslutning om at opføre sagsøgeren på listen i bilag VIII til Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- 1) Det første anbringende vedrører den manglende hjemmel for Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 ⁽¹⁾ og/eller dens artikel 16, stk. 2, litra a) og b).
 - Sagsøgeren har med det første anbringendes første led gjort gældende, at artikel 215 TEUF ikke kan være hjemmel for forordning nr. 961/2010, idet afgørelse 2010/413/FUSP ikke giver mulighed herfor.
 - Sagsøgeren har med det første anbringendes andet led gjort gældende, at artikel 215 TEUF ikke kan være hjemmel for forordning nr. 961/2010, idet afgørelse 2010/413/FUSP ikke er blevet vedtaget i overensstemmelse med kapitel 2 i afsnit V i TEU. Denne afgørelse må derfor tilsidesættes som værende uanvendelig i det foreliggende tilfælde.
- 2) Det andet anbringende vedrører det forhold, at artikel 16, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 961/2010 tilsidesætter folkeretten, for så vidt disse bestemmelser ikke udgør gennemførelsen af en beslutning fra Sikkerhedsrådet og tilsidesætter princippet om ikke-indblanding, der er fastsat i folkeretten.
- 3) Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 215 TEUF, da proceduren for opførelse på listen i bilag VIII er i modstrid med den procedure, der gælder i henhold til artikel 215 TEUF.

4) Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar, retten til god forvaltning og retten til effektiv domstolsbeskyttelse, for så vidt Rådet ikke har overholdt sagsøgerens ret til at blive hørt, ikke har begrundet sine afgørelser tilstrækkeligt og har nægtet sagsøgeren aktindsigt.

5) Det femte anbringende vedrører tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

— Sagsøgeren har indledningsvist gjort gældende, at de anfægtede afgørelser er uhensigtsmæssige for så vidt som indefrysningen af midler og andre ressourcer, der forvaltes af sagsøgeren, medfører indefrysning af midler og ressourcer, som sagsøgeren ikke har ikke fri rådighed over, og som tilhører sagsøgerens kunder.

— Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at den sanktion, sagsøgeren er blevet pålagt er uforholdsmæssig i lyset af de faktiske omstændigheder, der blev foreholdt sagsøgeren, og at den er baseret på faktiske omstændigheder, der tilhører fortiden og som ikke er underbyggede.

6) Det sjette anbringende vedrører tilsidesættelse af ejendomsretten, da begrænsningen af sagsøgerens ejendomsret må betegnes som uforholdsmæssig, for så vidt som sagsøgerens ret til forsvar ikke er overholdt under sagen.

7) Det syvende anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, for så vidt som sagsøgeren er blevet pålagt sanktioner, uden at det er godtgjort, at sagsøgeren har deltaget bevidst og forsætligt i aktiviteter, der har til formål eller til følge at omgå de restriktive foranstaltninger.

⁽¹⁾ EUT L 281, s. 1.

Sag anlagt den 7. januar 2011 — Export Development Bank of Iran mod Rådet

(Sag T-5/11)

(2011/C 72/39)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Export Development Bank of Iran (ved advokat J.-M. Thouvenin)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union